

Átlagos éjszaka volt – mondták az ellenőrző rendőrök hajnalban

A diszkóban a tapogató pokolsötét a legjobb, haver!

Késsel 21 óra előtt a Salgótarjáni Rendőrkapitányságon az éjszakai akció tagjai Erdélyi Gábor parancsnok utasításait hallgatják. Az eligazítás rövid, célratörő. Feladat: a diszkók látogatása, a rendzavarás, bűnelkövetés megakadályozása, szükség esetén a keilő intézkedések megtétele, a parkolók, betörésveszélyes helyek ellenőrzése. Egyeztetik a rádiós hívó kódokat, majd az ismertetett beosztásban az akció résztvevői gépkocsikon egymásután elhagyják a rendőrkapitányság épületét. Főtűs társammal az akcióparancsnok gépkocsiján indulunk útnak, hogy megismerjük a várost éjszaka.

Az időjárás nem kedvez, kint tartóan zuhog az eső. Az utcák kihaltak, mindenki behúzódot az épületekbe. Bejelentkezünk a kapitányság ügyeletésének, majd a többi kocsival is felvesszük a kapcsolatot. Közben végighaj-

tunk a forgalom nélküli városon, felhangzik a rádióban az ügyeletnek szánt kérdés: „Nézzétek meg, hogy ki a tulajdonosa a... rendszámú gépkocsinak.” Rövid idő múlva ment a pontos válasz, amit mi is hallunk.

Bejárva a lucskos várost, nem sokkal 22 óra után az öblösüveggyári

Kossuth Művelődési Házhoz hajtunk. Odabent nagy élet zajlik. Sőt, robajlik. Alig lehet beférni, akkora a tömeg. A fiatalok ki-be járnak, mintha csak levegőzni jönnének.

Nem lehet esodálkozni, mert a fény hasogatta sötétségű

rel és N. Zsófiával, aki szintén helybeli. (Beszélgetés előtt kikötük, hogy fénykép nem készülhet róluk és a teljes nevüket sem írhatjuk ki.) A fiú szakácsnak tanul, a kislány elsős a Madách gimnáziumban, s grafi-

Ezek mi vagyunk, a Hétköznapi csalódások

kusnak készül.

– Este nyolc órakor jövünk és végig maradunk – mondja a kislány, aki határozottabb. – Fél éve járok ide, de Pistit már régebben ismerem, a barátom. Egyébként mindennap együtt vagyunk és ez jó – szögezi le

hogy addig ne aludjon otthon.

Visszahajtunk a városba, s hajnali egy óra körül megállunk a Dexion diszkónál. A Bajcsy-Zsilinszky úton az egykori bányász művelődési ház környékén nem lehet félni a rengeteg autótól. Az épületből kivillognak a fények, a tömeg hullámozik. A sötét szegletekben magányos piások, vagy ölelkező párok húzódnak meg. A házzal szemben lévő közismert 30-as italboltban zavartalan a kiszolgálás, akárcsak a szomszédban gőzerővel üzemelő peccsenyesütőnél.

Az egykori bányászklubházban valóságos diszkógyár dübörög. A nagyteremben bűnbölg, ordító, visító zenének titulólt hangzavar lehetetlenné tesz mindenféle beszélgetést. A bejáratnál a szigorú gorillák a rendőrök látványára mosolyra váltanak, s beengednek – jegy nélkül. Nagyon vigyáznak, hiszen nem babra megy a játék. Minden becsúszó két ember már csaknem ezer forint veszteséget jeleni.

Alul a kocsmában K. Ákos barátokozóan üdvözlő minket. A feje kétoldalt kiborotvált, középen punkos tarajjal. Orrában, füleiben apró karikák.

Felmászunk a terem galériájára, ahonnan látni lehet a színpadon vonagló igen lengén öltözött lányokat. A disc-jockey veszetül dolgozik, akárcsak az itálosok a pultoknál. A melléktermekben kisebb a zaj, s itt már hozzá lehet félni az italpulthoz

megállunk a gépkocsival. Erdélyi Gábor mutatja, hogy az egyik üzletbe melyik hátsó ablakon jutottak be a tolvajok. Kicsit arrébb egy másik üzletnél is megállunk. Ide az ajtó bepomósásával jutott be a tettes. Az épület mellett utcai lámpa világít, az ajtóra több közeli házból is jól rálátni. Mégsem vetek észre semmit a közelben lakók.

Az öblösüveggyári kultúrházban a középiskolások diszkója már befejeződött, de a kocsmáépületben tovább működik a részegítő üzem. Az emeleten egy pécsi zenekar dübörög. A terem valósággal remeg, a köves aljzat ragad a kolttól. Vaksi tapogatóssal megyünk beljebb. Valaki a lábamra lép, mire méltatlankodom. „A diszkóban ez a tapogató pokolsötét a jó, haver!” – merdul rám valaki.

A terem végében a zenekar felett tizenötös izzó lóg egy szárdróton. Talán azért, hogy a fiúk nehogy eltévesszék a gitárhúrokat. A falak mellett autógumikon egymásba bújva ülnek, fekszenek a párok. A zenekar előtti néhány négyzetméteren egymást lökdösik a vonagló gyerekek.

Alul a kocsmában K. Ákos barátokozóan üdvözlő minket. A feje kétoldalt kiborotvált, középen punkos tarajjal. Orrában, füleiben apró karikák.

– Helló, örülnek neki, ha készítenétek egy fényképet a zenekarról és rólam.

Üzen a zenekarnak, s míg a fiúk lejönnek, beszélgetünk.

– Néhány hete van itt ez a hely s szívesen járok ide. Most a „Hétköznapi csalódások” nevű pécsi zenekar játszik.

Egy megfáradt harcos pihen

meg az, hogy az orromban, fülembe karika van, én ugyanolyan gyerek vagyok, mint korábban. A rokonok, a családtagok is megbarátkoztak ezzel a helyzettel. Látják, hogy nem változtam, s elfogadják, hogy én így szeretek élni.

– Honnan vetted ezt a módit?

– Nekem vannak ilyen példaképeim. Én is zenekarban játszottam, s öt-hat év alatt fejlődött ki ez a zenei stílusom. Régebben mindenfajta stílust hallgattam, rap-zenét, diszkózenét. Három-négy éve, hogy megtaláltam ezt a stílust. S akik ebben a stílusban mozognak, nagyjából így néznek ki, mint

vehessék azt, amire szükségük van. Legyen munkájuk.

Megerkeznek a pécsi fiúk Széles a jókedvük, láthatóan többszörös fokozaton állnak.

– Honnan ez a furcsa cím? – érdeklődöm.

Összeviahognak, azután egyszerre hárman is magyarul néznek.

– Eszünkbe jutott a pi... ró – mondja, s körülöttünk mindenki felvisít. – Figyelj, haver! Az a nevünk, hogy Hétköznapi csalódások. Tudod, milyen izgalmas?

Lányok, fiúk röhögnek a jópofaságon. A zenészek pedig visszamásznak az emeletre, ne hogy valaki is elaludjon a zene

Fogózs helyett loccskáltak

levegőben. A fiatalok pedig az orkánscapdosású zenére szinte extázisban vonaglanak.

A bejáratnál Szabó Péter klubvezető-igazgatóval beszél.

– Ez az ország első TOP Tv-klubja, amely nemrégiben nyitotta meg a kapuit – újságolja. – Itt nem sok pénzzel, hanem nagyon sok öflettel és fiatalos lendülettel próbálunk a középiskolásoknak olyan helyet kialakítani, ahol jól érezhetik magukat. Az iskolák adják el a jegyeket elővételben. Ezt a pénzt az iskolák megtartják, a ház és a rendezvény pedig úgy tesz szert bevételre, hogy akik az iskolásokkal eljönnek, azok itt fizetnek.

A forgatagban találkozom V. Pista salgotarjáni fiatalember-

méteres ázás után benyitunk a ház udvara felől nyíló kocsmába. Bent hamisítatlan italos a hangulat. A topis, szakadt vendégek egy férfit állnak körül és hangosan biztatják, lökdösik, hogy táncoljon. A bávatag képű, félmeztelen alak tántorogva ugrál, s ekkor az egyik vendég lerántja róla a szakadt nadrágot. Ádámkosztümben tesz még egy fél fordulatot, a nők sikítanak, a férfiak röhögnek. Az illető zavartan felrántja a pantallót és a sarokba húzódik.

Újra végiggurulunk a városon. Az eső elült. A város nagyobb parkolóiban nyugaton honol. Hirtelen megszólal a rádió: Karancsesziben megvertek egy asszonyt. Ekkor robog el mellettünk az URH-s köcsi. A parancsnok dönt, a helyszínre megyünk.

A sötét utcán feldúlt idős asszony áll vérző arccal, mellette a lánya. A rendőrfőnök az asszony állapota iránt érdeklődik, de az e nélkül is mondja, hogy mi történt.

– Ököllet, mindennel ütött. Hiába kiabáltam, sikítottam, senki sem jött segíteni. Már az este fenyegetett vasvillával...

Az idős asszony arca véres. A rendőrök magyarázzák, hogy nem tehetnek semmit, hiszen családi ügyről van szó, a néni a férje támadta meg.

Látéleletet kell készítenie, s ez majd eldönti, hogy utána mi történik. S azt tanácsolják,

árak nagyobbak. Sokan nem véletlenül mennek át az utca másik oldalán lévő harmincasba inni, s a peccenyestűthöz enni.

Inkább a siketítő lármától, mintsem a százhatvan forintos Borsodi sörből kábultan visszaindulunk a városközpontba. Kíváncsian nézünk be a Büiárdszalonba, ahol most is csaknem minden asztalnál játszanak. A rendőrök számára jól ismert figurák mozognak illedelmesen a teremben. Noha az ajtóresen fény szűrődik ki, a Játékkaszinó zárva van.

Ismét rádióüzenet érkezik: Kishartyánban betörték egy üzletbe. A gépkocsival kifordulunk a Fő térről, s indulunk a helyszínre.

A falu elején a 22-es út melletti büfénél már ott vannak a rendőr kollégák. A riasztó hosszú percek óta jelez, de se közel, se távol nem érdekel senkit. A hátsó vasrács lakatját levették, s elvitték, a belső ajtót benyomták.

Visszafordulunk. A tülön ismét információk érkeznek. A Március 15. úton egy Ford Escort lámpabűráját betörték, a távolsági autóbussz-állomáson cigányok szólalkoztak össze, mire egyikük dühében egy üveg bort vágott a földhöz.

Karancsalján két helyen is

Éjjeli szolgáltatás, olcsóbb mint hazt

Peccételjük meg barátságunkat

A, ez olyan, mint koncerteken szokott lenni. A gyerekek most „fogóznak”, ez nem brutális, különféle mozgásokat végeznek. A punkzenére ezt kell csinálni, de van olyan zene is, amire ugrálni kell.

– Nem tartod szokatlannak a frizurádat?

– Amikor én levágattam a hajamat, a szüleim először furcsálódottak, s másfél hétig nem is beszéltek velem. Utána rájöttem, hogy attól függetlenül, hogy én levágattam a hajam,

őket, mert szerintem is ez a normális. – Mennyi időt vagy, és milyen életcélod van?

– Huszonegy. Szeretnék a zenekarrommal olyan hírnevet elérni, mint a Hétköznapi csalódások. Nem akarok én nagy sztár lenni, meg semmi, de hát a Macskanadrág zenekarrommal szeretnék olyan célokat elérni, hogy a fasizmus, meg ilyen dolgok ellen harcolni, meg a rasszizmus ellen. . .

– Voltál már szerelmes?

– Voltam.

– Szerinted szép a szerelem?

– Szép, de a szakítás eléggé szomorú dolog. S általában minden szerelem így szokott lenni.

– Vársz te valamit a társadalomtól?

– Nem tudom. Hát, nagyjából olyan életkörülmények legyenek, hogy az emberek meg-

Az akció parancsnoka rádiókapcsolatba lép a többi csoportal. Megtudjuk, hogy a város területén nem észlelnek különösebb mozgást. Úgy dönt, hogy ismét körbejárjuk a várost.

– Elmegyünk megnézni néhány helyet, ahová gyakran betörnek – mondja magyarázatul s hozzá fűzi még – Lehet, hogy esetleg madarat is fogunk.

Az északi autóbussz-megállónál húzódo deszkapalán mögé hajtunk a gépkocsival. Az itteni diszkontba rendszeresen betörnek. S vannak, akik itt húzódnak meg egy-két éjszaka. Most sehol senki. Ha lenne is, mozgásra, zajra kéne nyitnák az ajtót a közel-lakók.

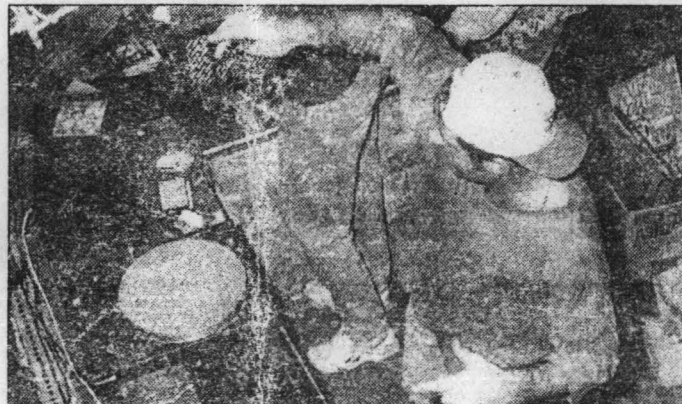
A Fő téri állomáson végig sétálunk a peronon.

– Telt ház van – jegyzi meg százados.

Valóban, minden padon fekszenek. Utasok, vagy hajléktalanok? Nem tudni. A hideg előhúzódtak ide.

Az utcákon csillog az este első. A kabátjába bújva néhány alak igyekszik valahová. A Deixon diszkó felől még zajt hoz a feltámadó hideg szél. Az emberek mondják a rendőrök: csendes éjszaka volt.

Írta: Pádár András
Fényképezte: Bábel László

A diszkó mestere fáradhatatlan